

„Ez vagyok én, és ezt felvállalom”

Idén 10 éves a Hajdu Klára Quartet, amely már abban is egyedülálló a magyar jazzszcénában, hogy a névadó az együttes egyik zeneszerzője, szövegírója, énekes, menedzsere, producere és sajtósa egy személyben, aki nem mellesleg énektanítással is foglalkozik. A mindig derűs és energikus művész beszél zenei indíttatásáról, a zenei kísérletezés vélt határaitól, a mainstream jazztől a popzenén át a soulig ívelő kalandozásairól, Chet Bakerről és készülő koncertalbumáról. Kezdjük mindjárt ezzel.

A Hajdu Klára Quartet: Hoff Marcell, Hajdu Klára, Oláh Krisztián és Soós Márton. © Szakonyi Milán

Hogy sikerült a lemezfelvétellel egybekötött születésnap koncertetek az Opus Jazz Clubban?

Ezúttal nagyon tudatosan készültem a koncertre. Nem hagytam, hogy az azt megelőző szervezőmunka, önmenedzselés, sajtómegjelenés elvonja a figyelmemet a produkcióról, a zenéről. Fejben már rég felépítettem az est zenei anyagát, kiválogattam, mely dalokat szeretnék meghangszerelni erre a koncertre, és úgy érzem, sikerült is. Az eredeti négyes felállásban zenéltünk, mert minden eddig velünk közreműködő zenészbarátunkat lehetetlen lett volna meghívni. Szabó Viktor alapos munkát végzett, annyi mikrofon volt az Opus színpadán, mint korábban tán még soha. Egyelőre folyamatosan hallgatjuk vissza a felvételt, hosszú idő lesz, mire lemezzé keverődik. Mindenesetre nehéz lesz róla le hagyni bármelyik elhangzott dalt is. Lesznek a lemezen saját dalok, vagy például olyan jazz-sztenderd is a kezdetekből, amelyet újra elővettünk, de ezúttal másként adtuk elő.

Menjünk vissza még régebbre: honnan, milyen hatásra alakult ki a zenei indíttatásod?

A szüleim mindketten zenéltek: édesapám dobolt, anyukám gitározott és zongorázott, és abba a zenei általános iskolába jártam, ahova korábban ő és az ő édesanyja is. Apai nagymamám által ismertem meg a templomi énekeket és a dél-alföldi régió népdalait, sokat énekeltünk együtt otthon. Két bátyám közül az egyik szintén nagyon muzikális, de mindkettejüknek remek zenei ízlése van.

Hogyhogy nem népdalénekes lettél?

Mi Szegedről Jugoszláviába jártunk át lemezeket és kazettákat venni, és persze fogtuk az ottani televízió zenei műsorait. Anyukám emlékszik rá, ahogyan kétévesen George Michaelre táncolok a tévé előtt. Ezzel párhuzamosan hatott rám édesapám ízlése, aki viszont jazzt és bluest hallgatott. Az unokabátyám, a szaxofonos Dennert Árpád szokta is emlegetni, hogy apukám autójában hallottunk először Louis Armstrongot.

Ez a sokszínűség lecsapódott a pályádon is.

Én is ezt érzem. Hogy miért nem lettem kizárólag népdalénekes? Gyerekkoromban dobolni szerettem volna, de végül a zongorát választottam a zenei általános iskolában, aminek ma is nagy hasznát veszem például a komponálásnál. A suliban elsősorban klasszikus képzés folyt. Aztán 14 éves koromban az egyik osztálytársam zenész édesapja ajánlotta, hogy tanuljunk meg egy számot a lányával egy versenyre. Ott meghallott minket egy akkortájt induló zeneiskola igazgatója, aki közölte, hogy nekünk jazzt kellene tanulnunk, méghozzá az ő iskolájában. Úgy is lett, amíg Szegeden éltem – onnantól számítva csaknem hat évig – jazzéneket tanultam abban az iskolában. Körülbelül húszéves koromban kezdtem zenekarban énekelni.

Egy televíziós versenyen, az első Megasztáron figyelt fel rád igazán a közvélemény és a szakma.

Úgy csöppentem bele, hogy szüleim elvárásait követve először elmentem a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola ének szakára, de nem azt adta, amire szükségem lett volna, vagy amit elképzeltem. Meglehetősen súlyozottan tanították a zeneelméletet és a szolfézst, ami rendkívül hasznos, de én nem karvezető akartam lenni. Említett unokabátyám, Árpi akkor már a Kőbányai Zenei Stúdióban tanult, ahonnan könnyedén fölvették a Zeneakadémiára. Mivel nekem is ez volt a célom, abbahagytam a tanárképzőt, és jelentkeztem a kőbányai iskolába, de helyhiányra hivatkozva elutasítottak – vagyis két pad között a földre estem. Aztán a vonaton hazafelé utazva talákoztam egy fiatalemberrel, aki javasolta, hogy menjek Székesfehérvárra abba az iskolába, amelyet a jazz tanszakon frissen végzett Mits Gergő alapított. Ez volt a Dr. Lauschmann Gyula Zeneművészeti Jazz Szakközépiskola, ahol olyan muzsikusként tanítottak, mint Mits Gergő, Pély Barna, Pocsai Kriszta és Romhányi Áron. Az ott eltöltött három év után simán felvettek a Zeneakadémiára.

A Megasztár pedig úgy jött, hogy a tévé tehetségesnek tartott növendékeket toborzott az iskolában. Miután Pély Barna is benne volt a produkcióban, órákig rágta a fületem, hogy nevezek be. Végül beadtam a derekam, és az iskolánkból csak Mujahid Zoli és én jutottam a legjobb 15 közé. Mint később kiderült, Balázs Elemér épp énekesnőt keresett a zenekarába, és látta a szereplésem a tévében: így kerültem a Groupba. Óriási élmény volt Winand Gábor mellett énekelni. A BEG volt talán a legkomolyabb iskolám, Fonogram-díjjal, aranylemezekkel. Végül 2009-ben diplomáztam a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem jazzének szakán Berki Tamás, Lakatos Ágnes és Holczer Irma növendékeként.

Akkor már egy éve működött saját zenekarod, a Hajdu Klára Quartet.

Volt azért átfedés, mert gyakorlatilag a Balázs Elemér Group két muzsikusaival, Balázs Józssival és Soós Mártonnal alapítottuk a kvartettet, és hogy azért különbözzünk a BEG-től, Cseh Balázst hívtuk dobolni. Igaz, néhányszor dobolt velünk Elemér is. Többnyire sztenderdeket játszottunk, meg a Group néhány átdolgozott számát. 2012-től aztán fokozatosan vettem elő a saját, esetenként évekkorábban megírt dalaimat és dalkezdeményeimet. Akkor alakult át először a zenekar, Neumann Balázs jött zongorázni, Hoff Marcell dobolni. Velük rögzítettük első albumunkat, a *Come with me*-t, amelyben zeneszerzőként és szövegíróként is bemutatkoztam. Hatalmas sikere volt, a bemutatón a csilláron is lógtak. 2015-ben Oláh Krisztián barátom került a kvartettbe, akivel duóban is zenélünk. A *Plays Standards Dedicated to Chet Baker* című második lemezünkön már ő zongorázott és hangszerelt, és Fekete-Kovács Kornél közreműködött trombitán és szárnykürtön. Az albumot

© Szakonyi Milán

Fonogram-díjra jelölték „Az év hazai jazz albuma” kategóriában. Nehéz lenne most megugrani ezt a mércét, de nem is áll szándékomban. Annyi az új, friss ötlet, hogy mindig lehet új feladatokat találni.

Kísérletező alkat vagy...

Igen – bár óvatos, kicsit biztonsági játékos is. Ami a népzenevel történik a világzenében, már a jazzre is igaz, bolondítják mindenfélével. Egyesek élő elektronikát használnak, mások keverik a soullal, rappel, más könnyűzenei műfajokkal. Nekem például nagyon tetszik, amit a New York-i klubokban látok, a Blue Note-ban például az egyik kedvenc zongoristám, Robert Glasper egész októberben a legkülönbözőbb műfajokból érkező vendégekkel lépett fel. Volt köztük rapper, énekes, gitáros, szaxofonos. Szerintem ezeknek a kísérletezéseknek ugyanúgy teret kellene engedni itthon is, mint a mainstream jazznek. Amellett, hogy hagyományörző vagyok, hat rám a kortárs pop zene, amit igyekszem ízlésesen belecsempészni a dalaimba.

Mennyire lehet kitárulkozó egy muzikus?

Az ember általában próbál tökéletesnek tűnni a közönség szemében, ami együtt jár azzal, hogy elhallgat olyan dolgokat a személyiségéből, amelyek esetleg nem tünnetik fel jó színben. Én már egyáltalán nem akarok hibátlannak látszani. Rengeteg munka áll mögöttem és a zenekar mögött, sok örömben és sírásban volt részünk az elmúlt 10 évben. Ez vagyok én, és ezt felvállalom, már nem akarok tetszeni mindenkinek.

10 éves a zenekarod, számos nagyszerű hazai és külföldi fellépésen vagytok túl, voltál az év jazzénekesnője, kiváló muzikusokkal zenéltél együtt. Innen hova tovább?

Szeretném minél több emberhez eljuttatni a zenénket és népszerűsíteni ezt a műfajt. Persze már az is óriási dolog, amit eddig elértem, elértünk, de még mindig meg akarom váltani a világot. Az önmenedzselés, a pályázatírás ma már éppúgy nélkülözhetetlen része a sikernek, mint a zenei tudás, zenészi kvalitások. Nálam ez még egészen jól működik együtt, de ahogy nőnek a kihívások, nő a felelősség is. Szívesen megosztanám mással ezeket a terheket, hogy elsősorban a zenére tudjak koncentrálni. Jó volna többet fellépni külföldön, mert bár egyre gyakrabban hívnak, sokszor falakba ütközünk: mondjuk a meghívó félnek nincs annyi pénze, hogy állja a zenekar utazásának teljes költségét, és elő kell teremtenünk a forrást például pályázatokkal, ami meglehetősen fárasztó, és nem is mindig sikeres.

A tanítás milyen szerepet kap az életedben?

Kicsit a földön tart. Volt olyan, hogy párhuzamosan három iskolában is dolgoztam főállásban, félállásban, óraadóként, miközben felkészítő tanárként is tevékenykedtem a TV2-n futó tehetségkutató műsorokban. Jelenleg a Premier Művészeti Szakgimnáziumban dolgozom. Szeretek tanítani, bár sok energiát igényel tőlem, sokszor többet, mint egy-egy fellépés. Ráadásul a zenei tanszak vezetője is vagyok, ami nagy felelősség.

Honnan a kiapadhatatlan energia és derű, ami belőled árad?

Feltöltődés, kikapcsolódás gyanánt jógázom, kirándulok, olvasok, filmeket nézek és zenét hallgatok, ami inspirál is a munkámban. Pozitív és optimista természetű vagyok, de lássuk be, kemény egy világ ez, amihez még egy olyan naiv, gyermeki lelkületű embernek is fel kellett nőnie, amilyen én vagyok. Tüskéket is növesztettem, de szükségem van rájuk, mert megvédenek, ha kell.

HONVÉD^A FÉRFIKAR
bérleti hangversenye

jegy.hu

J. S. Bach:
Magnificat
-Másképpen is
Zenélünk

Közreműködik:

**Sipos Marianna, Denk Viktória,
Takács Zsuzsanna, Adamik András,
Manuel B. Camino – ének**

**Erkel Ferenc kamarazenekar
(hangversenymester:
Lesták Bedő Eszter)**

Vezényel:

**Strausz Kálmán
Riederauer Richárd**

IDŐPONT:

**2018. december 21.
19:00 óra**

HELYSZÍN:

**MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA DÍSZTERME**

**WWW.HONVEDFERFIKAR.HU
WWW.FACEBOOK.COM/HFERFIKAR**

1051 BUDAPEST, SZÉCHENYI ISTVÁN TÉR 9.